

A második

(Vad viharban a Vad-csúcson)

MAKLEIT LÁSZLÓ
(szöveg és kép)

A másodikra kevesen kíváncsiak. Ha megkérdeznék bármelyik honfitársunkat, melyik Magyarország legmagasabb csúcsa, bizonyára nem sokan tévednének. Különbség legfeljebb annyi lenne, hogy a hivatalos Kékes helyett sokaknak a közigazgatási elnevezés, vagyis Kékestető jutna eszébe.

Azt azonban, melyik országunk második legmagasabb csúcsa, már kevesebben tudják. Egy turisztikai vetélkedőn feltett kérdésemre Galyatető neve éppúgy elhangzott, mint az Istállóskő, a helyes választ azonban senki sem említette.

A Kékestől délre fekvő, 971 méterre emelkedő Pezso-kő hét méterrel előzi a Galyatetőt, ez utóbbi magassága – 964 m – az országos bajnokság harmadik helyére elegendő.

Hasonló a helyzet a szomszédos Ausztriában is. Az aranyérmes Grossglockner neve nem csak a túrázók számára cseng ismerősen, a csúcs nevét viselő autótűt, a Grossglockner

Hochalpenstrasse bejárása a kényelmesebb kirándulókat is páratlan panorámával ajándékozta meg. Önállóan vagy szervezett keretek között pedig sok magyar mászó felkapaszkodott már a nevezetes csúcsra.

Ausztria nyugati felén, Tirol tartomány Ötz völgye fölött szerényen emelkedik az ország második legmagasabb hegye, a Wildspitze. Szerénykedésre azonban nincs oka, 3772 méteres magasságát és nehézségét tekintve nem sokkal marad el a Grossglockner mögött. Túránk idején pedig egy percig sem

gondolkoztunk azon, mivel érdemelhette ki rövid, de frappáns nevét a Vad-csúcs. Egy hetes nyári utunk fő célpontját a program elején szerettük volna megmászni, hogy azután kényelmes tempóban járjuk végig az Ötztal érdekesebb útvonalaival. Az időjárás azonban közbeszólt. Szakadó eső, hűvös szél és rövid napsütéses időszakok gyors egymásutánban váltogatták egymást. De a

A Rotkoglj a Fekete-tó fölött

mondást ismerjük: Nincs rossz idő, csak rossz turista...

Elsőként egy igazán könnyűnek tűnő akklimatizációs túrát választottunk. A recept egyszerű, felvonóval a csúcsra, vissza pedig gyalogosan. Az Alpokban azonban a könnyű túrákat sem szabad lebecsülni. A 3054 méter magas Gaislachner Kogel csúcsától Sölden kempingjéig lefelé 1700 méternyi szintkülönbség vár a túrázóra, ráadásul a hegytetőn hatalmas kőd fogadott. Először azt is nehéz volt eldönteni, melyik irányban induljunk a hasonló nevű tó, a Gaislachner See irányába. A ködfátyol helyenként megtrikolt, és ekkor sajnáltuk igazán, hogy ezen a szép vonalvezetésű túrán ilyen időjárásban van részünk.

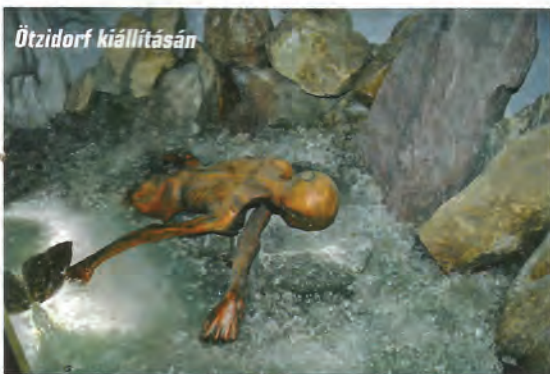
Mintha restelltük volna, hogy az első nap nem másztunk csúcsot, következő túranapunkon mindjárt kettőt is beiktattunk a programba. A Giggijoch, majd a Rotkogljoch nyeregből először a Schwarzkogel 3016 méteres csúcsára kapaszkodtunk fel, majd a Fekete-tó mellett elhalad-

A Rotkoglj csúcsán

va a Rotkogel 2942 méteres tetejét vettük célba. A csúcsról lefelé tartva a sok fekete és vörös (schwarz és rot) elnevezést elunva elegendő volt felnézni az égre. A nyeregbe visszatérő túrázókat csodás szivárvány fogadta.

Ötztal nevét az elmúlt években egy régészeti felfedezés tette mindenki számára ismertté. A völgy fölött, Ausztria és Olaszország határán terül el a Similaun-gleccser, 1991. szeptemberében itt túrázott egy nürnbergi házaspár. Miután elvétették a jelzett utat, jégbe fagyott holttestet találtak, amiről később kiderült, hogy egy 5300 éves, kora rézkori ember mumifikálódott teteme. A jó állapotban megmaradt férfi a kékszemű becenevet kapta, ma pedig a megtalálás helye után Ötzi néven ismert. A jégembert sokáig Innsbruckban vizsgálták, majd Olaszországba, a bolzanoi Archeológiai Múzeumba került, ahol ruházatával, életmódjával kapcsolatos kiállítás keretén belül tekinthető meg. Jó néhány

Ötzi-dorf kiállításán

Délutáni napsütésben a Wildspitze

éve, a Gran Paradiso megmászása után mi is felkerestük a nevezetes itáliai múzeumot.

De úgy tűnik, a lelet turisztikai vonzerejét az osztrákok sem szeretnék kihagyni. Umhausen szomszédságában Ötzi-dorf néven szabadtéri múzeum keretén belül mutatják be a korabeli emberek lakóépületeit, életmódját, szokásait, de a jégbe fagyott Ötzi másolata is megtekinthető. Látogatásunk idején a skanzen területén a gyerekek számára interaktív foglalkozásra is lehetőség nyílt. Egyébként a múzeum közelében zuhan alá Tirol legmagasabb vízesése, a 159 méteres Stuibenfall.

A páratlan régészeti lelet, Ötzi hírnevéhez sajnos az is hozzájárult, hogy a megtalálásában és vizsgálatában résztvevő személyekkel kellemtelen események egész sora történt. A holttestet kiszabadító hegyi vezető rövidesen lavinabaleset áldozata lett, az innsbrucki egyetem patológus professzora pedig halálos autóbalesetet szenvedett, amikor egy Ötzi-konferenciára tartott. A jégember felfedezője akkor vesztette életét, amikor néhány évvel később szakadékba zuhant. A sajtó rövidesen Ötzi átkáról kezdett cikkezni.

A Wildspitze megmászását napról napra halogattuk, és a pihentető családi programot jelentő Ötzi-dorf után sem tudtuk célba venni a csúcst. A változékony, borús időben Windach Alm felé vettük az irányt, erőnket pedig a mászásra tartogattuk. Utolsó túranapunk az előrejelzésnek megfelelően verőfényes napsütéssel kezdődött, végre elérhető közelségbe került a Wildspitze.

Sölden kempingjéből indulva már jócskán benne jártunk a délelőttben, amikor a Bleslauer Hütte nevű menedékházhoz értünk. Innen jól követhető, lankás túraút vezet a Mittelkar Ferner

lábához, ahonnan a meredek hólejtőn kötélbiztosítással folytattuk a túrát. Az igazi mászás a Mittelkarjoch sziklafalán kezdődött, ami – klettersteig-szett használata mellett – nem igazán nehéz, a szembejövők miatt azonban néhol várakozni kell. Akik a menedékházban töltötték az éjszakát, jól taktikáztak és már lefelé tartottak a hegyről.

Időnk még bőven volt a néhány száz méterre emelkedő csúcs elérésére, a sűrűsödő felhők azonban jelezték, rövidesen gyökeres időváltozásra számíthatunk. A fal tetején visszavetjük a hágóvasakat, előkerült a jégcsákány, és elindultunk a Taschachferner gleccseren a csúcs irányába. A délelőtti napütés itt is megtette a hatását, szinte minden lépésnél térdig süppedtünk a kásás hóba. Bosszankodva és meglehetősen lassan haladtunk, pedig a felhőkhöz dörgés és villámlás kezdett társulni. Megálltunk, néztünk előre, aztán vissza, de végül mindig továbbindultunk. A csúcskereszt szinte karnyújtásnyira magasodott előttünk.

Úgy terveztem, ha a villámlás alábbhagy, néhány méterre megközelíthetjük, és elkészülhet a csúcst. Társam az utolsó emelkedő előtt úgy döntött, inkább megvár. A vihar csendesedni látszott, ezért egy emlékkép reményében továbbindultam. A keresztől néhány méterre épp

a hátizsákba rejtett kamerát készültem elővenni, amikor mint egy függöny, leereszkedett a köd és mindent eltakarta. A halkuló vihar átadta helyét a tejszerű fehérségnek. Visszabotorkáltam társamhoz, újra összekötöttük magunkat és elindultunk a sziklafal irányába.

Azaz indultunk volna, mert a ködhöz hamarosan sűrű hóesés társult, és lassan az orrunkig sem láttunk. Ekkor kezdtünk örülni annak, hogy felfelé mély nyomokat hagytunk a gleccsert fedő hóban, ez most megkönnyítette az útvonal követését. Kétszer így is elvettük az irányt, de végül eljutottunk az ismerős sziklához. Nálunk elképzelhetetlen lenne a dörgés, villámlás, köd és havazás együttes megjelenése, szerencsére a Wildspitze tövében sem tartott sokáig. Igaz, addigra úgy néztünk ki, mint a hőemberek, de a gleccser és a sziklafal találkozásától már az alattunk fekvő völgybe is be lehetett látni.

Örömmünkre a villámlás is teljesen elmúlt, elővehettük a karabinereket, és kényelmesen leereszkedtünk az alsó hólejtőre. Egyáltalán nem lepődtünk meg, hogy senkit nem kellett kerülni és a felfelé mászóknak sem kellett utat engedni. A felhők egy darabig még fölöttünk keringtek, de a körülmények újra lehetővé tették a fotózást, majd a késői ebédet követően elindultunk a Breslauer Hütte felé. A menedékházhoz közeledve visszapiantottam a csúcst. Néhány órája a ködben tíz méterről nem látszott a kereszt, most pedig több kilométeres távolságból is jól láttuk, ahogy megcsillan rajta a lemenő nap fénye. Talán mégis létezik Ötzi átka?

Útban a Wildspitze felé

Windach Alm házikói

A Bleslauer Hütte